

genoprettelse af rettigheder, jfr. forslaget § 1, nr. 19.

I § 74, stk. 2, foreslås regler, der svarer til gældende lovs § 51, stk. 3.

Henvisningen i § 78, stk. 3, § 86, stk. 3, og § 87, stk. 2, til § 74, stk. 2 og 3, medfører, at bestemmelsen i § 64, stk. 1, nr. 4, også gælder i disse tilfælde.

Til nr. 26. (§ 65).

Udskrift af domme i de i § 50 nævnte sager om meddelelse af tvangslicens bør tilstilles patentmyndigheden, ligesom det er bestemt i den gældende lovs § 65 for de søgsmål, som er opregnet i § 64, stk. 1. Derfor foreslås en henvisning også til § 50 indsat i § 65.

Til nr. 27. (§ 67, stk. 1).

Henvisningen til § 51, stk. 2, slettes som følge af de generelle bestemmelser om genoprettelse af rettigheder i §§ 72-74.

Der henvises i stedet til § 72, stk. 1 og 2, og § 73.

Til nr. 28. (§ 69, stk. 3).

§ 69 indeholder en række bemyndigelser for handelsministeren til at fastsætte nærmere forskrifter om patentansøgningernes behandling m. m.

Der foreslås ingen ændringer i § 69, stk. 1 og 2.

I henhold til gældende lovs § 69, stk. 3, kan handelsministeren bestemme, at patentmyndigheden kan opfordre ansøgere, der tidligere i et andet land har indgivet en tilsvarende ansøgning om patent, til at give oplysning om resultatet af patenterbarhedsundersøgelsen, som er meddelt ham af vedkommende lands patentmyndighed.

Patentsamarbejdsstraktatens artikel 42 bestemmer imidlertid, at en i en international ansøgning udvalgt patentmyndighed, som modtager rapport om resultatet af en international, forberedende patenterbarhedsprøvning, ikke kan kræve, at ansøgeren skal indlevere en kopi af eller give oplysning om indholdet af dokumenter, som har sammenhæng med prøvningen af den samme internationale ansøgning ved patentmyndigheden i en anden udvalgt stat. Derfor foreslås indføjet som nyt 2. pkt. i stk. 3 en bestemmelse om, at oplysningspligt ikke kan foreskrives, for så vidt angår internationale ansøgninger, der har været genstand for international, forberedende patenterbarhedsprøvning, og om hvilken rapport er indleveret til patentmyndigheden.

Der er i øvrigt ikke grund til - som sket i den gældende bestemmelse - at begrænse mulighederne

for at udnytte resultatet af patenterbarhedsundersøgelser, som har fundet sted i udlandet til de tilfælde, hvor ansøgning er indleveret *tidligere* end den ansøgning, som er under behandling hos patentmyndigheden. Derfor foreslås, at ordet »tidligere« udgår af *stk. 3, 1. pkt. 1* så tilfælde vil resultatet af patenterbarhedsundersøgelsen også kunne kræves, hvor den udenlandske ansøgning er indgivet samtidig med eller senere end den danske ansøgning.

Til nr. 29. (§§ 72-74).

I patentloven foreslås indsat nye §§ 72 og 73 om genoprettelse af rettigheder, der er gået tabt som følge af fristoverskridelse, og i § 74 bestemmelser, der knytter sig hertil.

Til § 72.

Bestemmelsen i *stk. 1* finder kun anvendelse på ansøgere, men ikke på indsigere, der har overskredet fristen i patentlovens § 21 for nedlæggelse af indsigelse. Indsigere vil ikke herved have lidt noget endeligt retstab, idet de har mulighed for under sag anlagt ved domstol i henhold til § 52, jfr. § 53, at få et patent kendt ugyldigt.

Det fremgår af bestemmelsen, at der skal være tale om frister i forhold til patentmyndigheden. Herved udelukkes frister, som gælder i forhold til domstolene, jfr. lovens § 25, idet det må bero på de almindelige bestemmelser for retsplejen, om en sagsøger ved domstolene kan få tilladelse til at føre sag, uanset at fristen for anlæggelse af sagen er overskredet.

Det kræves ifølge forslaget, at den, der begærer genoprettelse af rettigheder, skal have udvist al den omhu, som med rimelighed kunne kræves af ham, og om dette har været tilfældet, må bero på en konkret bedømmelse i det enkelte tilfælde. Ved bedømmelsen må der udvises en vis strenghed, således at bestemmelsens karakter af undtagelse ikke elimineres. Der bør derfor foreligge hindringer af en sådan art, som den pågældende ikke burde have forudset, eller som patentmyndigheden i øvrigt finder udgør tvingende grund til, at en frist ikke er overholdt.

Adgangen til genoprettelse af rettigheder skal også gælde, hvis det er ansøgerens fuldmægtig, som har overskredet en frist. En udtrykkelig bestemmelse herom er ikke fundet fornøden. Har fuldmægtigen derimod udvist forsømmelighed, kan ansøgeren ikke påberåbe sig, at han ikke selv har været forsømmelig, men har udvist fornøden omhu i forhold til fuldmægtigen.

Bestemmelsen er ikke begrænset til de tilfælde, hvor undladelse af at iagttage en frist beror på om-